

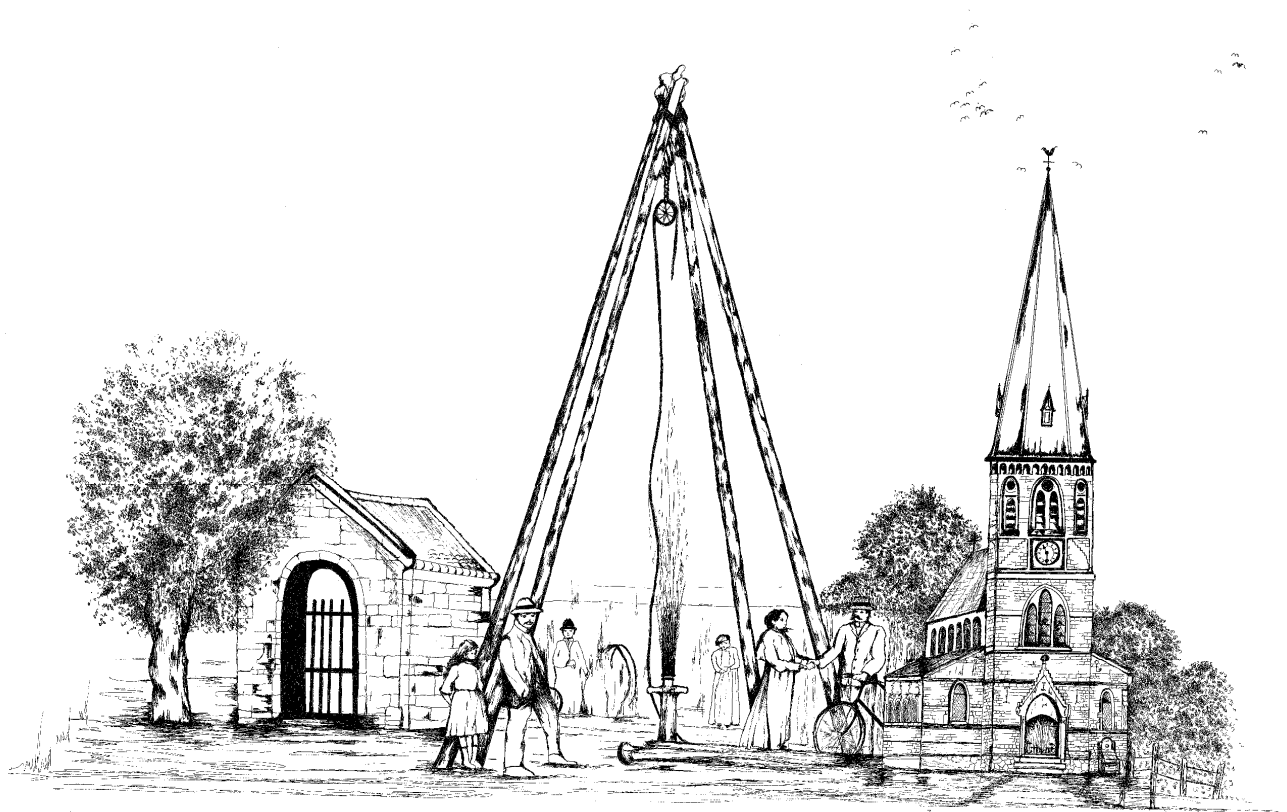
3630 Maasmechelen

België –Belgique

P.B-P.P

916776

Heemkring 't oude grimbiaca
Schoolstraat 17 - 3630 Maasmechelen
Tel.nr. 089/ 76 29 68 en 0494-891564

8

't oude grimbiaca

B-3630 MAASMECHELEN

3 - 2015

Verantwoordelijke uitgever: Dubois Carlo, Engelstraat 7, B-3630, Maasmechelen

Inhoudsopgave

- 2 Inhoudsopgave, bestuursleden en voorwoord.
- 3 Bemong Martin. Zijn vlucht naar Frankrijk.
- 4 6 Oktober 1943
5. Niet erkende weggevoerde Alphons Crijns
- 6.. Bevrijding Opgrimby 15 september 1944
7. Families samen met het 2nd US Armored Division
8. Monument aan de kerk in Opgrimbe. .Oudstrijders 40-45

Bestuursleden

Voorzitter: Carlo Dubois, Engelstraat 7, Opgrimbe tel.089 –762968

E-mail : ford.rs200@gmail.com

Secretaris: Alojz Rak, Schoolstraat 17, Opgrimbe tel.0494-891564

E-mail : lojzerak@live.be

Penningmeester: Guido Vranken, Zavelbosstraat 18, Eindhout 2430

E-mail : guido.vranken@hotmail.com

Activiteiten 2015 in het Wijkcentrum Hoekstraat 1

26 april erfgoed dag: Opgrimby plechtig

Elke eerste maandag van de maand info - avond van 18.00 – 22.00 uur, ingang zijkant Wijkcentrum Hoekstraat 1 Opgrimbe, foto's en documenten scannen we in of fotograferen wij. Tevens kunnen vanaf nu VHS videobanden omgezet worden naar DVD.

Voorwoord

Voor u ligt reeds de achtste editie van ons tijdschriftje 't oude grimbiaca. Tevens een extra editie naar aanleiding van 70 jaar bevrijding. Omdat wij nachten gewerkt hebben om dit naslagwerk in ons bezit te krijgen bij ons archief. Wil 't oude grimbiaca jullie deze informatie niet ontnemen. Geniet van deze editie en bekijk hoe Opgrimby op de vlucht is gegaan hoe Opgrimbiënenaren naar Duitsland werden gedeporteerd om daar te gaan werken en het bezoek van dit Amerikaans bataljon heeft ervaren.

Voorzitter Carlo Dubois

Bemong M.
 Stormvlieger
 Opgruiming
 bij vlucht naar
 Frankrijk
 van 10 Mei tot 10 Aug
 1940.

Vrijdag 10 Mei 1940: 4u
 14.20 Bombardement Mechelen
 Chius om 9u
 2u. Gevlucht. St. Bruiden
 (Wampers, Les, Lenssen, Jos + Jos
 Dexters, Fr + Jos + o. Mechelen
 + familie Oryns, aombr)
Zaterdag: 11 Mei Craux
 In St. Bruiden. bhuaren. keuren
 Mechelen (schuilplaats - bommen)
 Geslapen hoornvloed: aanhouding
Zondag 12 Mei
 Werkboek - felbeke.
 Slapen in kafie 2 morgens bij
 Buggenhout Hfom
 Brusselse Steenweg 108
 Middag en 2 avonds bij
 Braus Moortgat, 26.
 Familie Oryns bij Frans ^{not} Lenssen
Woensdag - 12 Mei. Fr. Soldaat
Donderdag - 13 Mei. Rinsbeke
 De maraen van Opgr. verder
 Hevre Vandamule. Beheyt
 Leeghemste 22. (schuifl)
Zaterdag - 14 Mei. be voet Roldelare
 1.3 d. bren naar Teyron - Slapen

in trein - Olieping.
Zondag 14 Mei. Teyron - Meurive Her
 berg 51 km. Geslapen in een
 schuifl 50 km
Maandag 15 Mei. Meurive Herberg - Dui
 perbet - schif - bombardement
Dinsdag 16 Mei. Dui perbet - Cherbo
Woensdag 17 Mei. Vertrek Cherbourg (1 dag)
Donderdag 18 Mei. Cherbourg - Brest
 in 1u trein. Landerman
 en Autolun Touilder
Maandag 19 Mei. Opstaan 3u.
 Auto (1u) Brest. (5u)
 Brest - Montpelier (slapen
 in den trein)
Woensdag 21 Mei. Montpelier - Toulouse
 1/2u. 2 morgens
 Orgix d'Harade
Zondag 22 Mei. Viering van
 mijn verjaardag (1/2 fluit
 2/2u. - 1u in kofler.
Maandag 23 Mei. Verjaardag -
 van 6u - 1/2u (1/2) kofler
 wacht 10 juni
Dinsdag 24 Mei. 11 juni
 Verandering van taal
 Om 9.30 Italiai verklaart
 den oorlog aan Frankrijk

Een van de ergste gebeurtenissen tijdens WO2 was het weghalen van de klokken uit de Sint Christoffel kerk. Dit gebeurde op 6 oktober 1943. Iets wat menige Opgrimbienaar is blijven herinneren.

“ Niet erkende weggevoerde”

1940; Alphons Cryns (Crijs) op de vlucht.

Dit verhaal werd vroeger reeds gepubliceerd in een oudere uitgave van Oud mechelen maar zeker de moeite waard om nog eens te lezen

Dat ze maar op mijn grafsteen zetten, “ Niet erkende weggevoerde”

Dit gesprek heeft reeds plaats gehad in 1995. Alfons (06.07.1922) was een rustige vrijgezel die kon genieten van iedere muzieknoot. Hij heeft dan ook zijn accordeon en orgel bespeeld tot de dag dat hij in Genk naar het ziekenhuis moest, waar hij op 13 november 1996 dit aardse leven ruilt voor het eeuwige leven.

Ik ben er zeker van dat hij nu samen met zijn broers het engelenkoor begeleidt met mooie muziek, want zonder kan hij niet. Doch deze muziek heeft hem tijdens de oorlog ook in moeilijkheden gebracht.

Het gesprek verliep als volgt.

“Nonk Foons” Toen de Duitsers zijn binnengevallen, is “de pap” de berg over getrokken om zich bij zijn eenheid aan te melden. Zijn jullie toen gevlucht? Foons; gevlucht? Ja wij zijn toen op de loop gegaan. Ja, tot in Zutendaal, Wiemersmeer, daar hebben wij een nacht in een schuur geslapen. Daar de Duitsers voor ons opliepen zijn we ’s anderdaags teruggekeerd. Zo ook Leon. Terug in huis gekomen stelden wij vast dat de Duitsers in ons huis hadden geslapen, en al onze bezittingen hadden doorsnuffeld. Zo ook het uniform en wapen van Leon, die op het bed waren blijven liggen. Daar de Duitsers niet wisten dat dit uniform van Leon was hebben ze hem met rust gelaten. . . . . In Mechelen, in het café bij Lambertje, daar ging ik spelen met een kermis. In de oorlog mocht men geen muziek maken en niet dansen. Dit was verboden. Men mocht wel de pick-up aanzetten. Die cafébaas echter, had mij in een bovenkamer een plaats gemaakt om te spelen, zodat ik als accordeonist

boven aan de micro speelde en ze onder in het café de muziek hoorden aan de luidspreker. Zodoende hadden ze toch nog gedanst. Maar toen de Pruisen binnen kwamen maakten zich iedereen uit de voeten. Boven kwamen zij niet kijken, zij dachten dat de pick-up aan het spelen was.

Weggevoerd

Dat dit niet kon blijven duren was te verwachten en op zekere dag stonden dan ook de Duitsers voor de deur. Binnen gekomen vroegen ze naar Crijns Jozef (zijn eerste naam). Ja, en dat was ik. Ze vroegen waarom ik niet ging werken. Maar ik kon niet, ik stond helemaal vol uitslag en zweren. Ik moest echter onmiddellijk mee naar Hasselt. "Kom maar mee" zei een lange Pruis, "wij hebben dit vlug genezen". En inderdaad in 14 dagen tijd, was ik helemaal genezen. Maar in plaats van terug naar huis te mogen, werd ik afgevoerd naar Duitsland. "Oh! 't is niets, moederke", zegden de Pruisen tegen moeder, "In 14 dagen is dat genezen, en dan is uwen zoon weer thuis". Maar toen ging die zoon op Duitsland aan, in plaats van naar huis.

Ik ben afgevoerd in een klein open autootje. 'n Kleine Citroën geloof ik dat het was.

Ik heb er nog willen uitspringen, maar ze reden mij te hard. Jhang van Zinnobie heeft mij zien zitten. Hij dacht dat ik weende, maar dat was niet zo. Ik zal wel angstig gekeken hebben, wat wilt ge.

Van thuis ben ik naar Genk gevoerd. Daar brachten zij mij naar de Feldcommandatur of de veldgendarmerie. Daar zat een goed verzorgde Pruis en nog een man van Rekem. Ik dacht eerst dat het ook een Pruis was. Hij had een kepie op en alles, net een Pruis. Maar hij praatte dialect net zoals wij.

Die vertelde mij wat ik allemaal moest doen. Hij vroeg mij ook te tekenen om aan te sluiten bij de collaborateurs. In dat geval mocht ik onmiddellijk terug naar huis. Maar dat deed ik niet. "Tja, dat moet gij dan zelf weten", zei deze, "maar dan brengen wij u naar Hasselt". Maar ja, nog liever naar Hasselt, dan na de oorlog een . . . . . te moeten zijn. Twee collaborateurs, met de bajonet op het geweer, hebben mij naar Hasselt gebracht. Twee mensen van hier. Dat was vaderland en broederliefde.

Er waren ook mensen van Lanaken in Hasselt. Die van "den Dras" Wimke en Jhang en Jhanke van..... en weet ik wie nog allemaal. . Dit waren de mooiste.

Wimke zei tegen de Pruisen, hij zag "God mit uns", op hun riem staan, "God is ook met ons". En gelijk had hij.

Hij duwde ook het schrobwater van de trappen af. Zodat de Pruisen, die op hun sokken liepen, door het schrobwater moesten lopen.

In Aken, de eerste statie waar wij aankwamen, hebben wij overnacht. Daar was het een aards paradijs, Daar kregen wij alles wat we wilden. Dit was om te lokken, want de dag nadien in Dortmund was dit al afgelopen.

Rond het lager liepen grote honden. Ge moet maar eens proberen om daar uit te breken, dit was gewoon niet mogelijk.

In Duitsland moesten wij de put in, maar daar ben ik maar drie weken geweest! De Duitsers die daar werkten hadden nog iets te eten, maar wij zaten daar maar zo bij te kijken. Eentje heeft mij eens een boterham gegeven. Toen we in de put werkten, zaten we in een lager in "Derne" waar er 5 km mocht gewandeld worden.

En dat was toch al ver he. Hiervan heb ik gebruik gemaakt om te vluchten. Iedereen zat maar te praten over weglopen, maar niemand durfde. Ik echter heb gezwegen, en heb mijn biezen genomen. Doch de eerste keer is mij dat mislukt, toen hebben ze mij terug opgepakt in "Herne".

Daar hebben ze mij naar een soort veldwachter gebracht. Die zegde mij "Als ge nu nog eens wegloopt, dan schieten ze u dood". Toen heb ik daar twee dagen op de boerderij van die man moeten werken. Daarna hebben ze me weer terug gevoerd naar het grote gevang in Dortmund. De tweede keer!!

Hoe ik in Dortmund uit het gevang ben geraakt weet ik niet meer, dat kan ik niet zeggen. Ik stond daar ineens tussen de mensen op de straat, ik weet niet hoe ik daar ben uitgeraakt!!

Dan ben ik daar rustig weggewandeld. . . . Een beetje verder echter wandelde nog iemand. Hij schuwde zich voor mij en ik schuwde me voor hem. Nu was dat iemand van St. Truiden die ook op de vlucht was.

We zijn samen verder getrokken en hebben gelopen tot 's Avonds 12 uur. Tot Gronau (D ?) of zoiets. In Gronau werden we, in een weide, achterna gezeten door een paard. Dit had voor gevolg dat alle honden in de omtrek ons gehoord hadden en dit ook lieten merken.

We dachten al dat we terug gesnapt zouden worden. Bij de boerderij aangekomen hebben we aangeklopt. Er werd geopend door een oudere man. Wij dachten dat we misschien nog in Duitsland zaten, maar die man vertelde ons dat we al in Holland zaten. Dat was voor ons uiteraard een hele opluchting.

Die man heeft ons dan de weg naar de statie van Enschede gewezen, waar we dan 's morgens naar toe gegaan zijn.

Daar lag de knapzak van de chef van de statie. En die van St.Truiden, wij hadden honger, wij hadden al lang niet meer gegeten, heeft deze weggenomen.

Hierna zijn we een goederenwagen ingekropen.

In een statie, ik weet niet meer welke, hoorde we roepen dat ze de goederenwagens gingen afkoppelen. Dan zaten wij daar.

Snel hebben we dan de goederenwagon verlaten en zijn tussen de mensen op de trein gaan zitten.

Met die trein zijn we gereden tot aan de eerste statie van Maastricht.

Het was eigenlijk goed gegaan, maar dat wisten wij niet.

Wij zaten met angst in de trein. Wij waren maar bang, dat iemand ons zou aanspreken. Ge weet hoe dat gaat als je in de trein zit, onze taal zou ons verraden. Misschien zouden ze toch niets gezegd hebben, maar je kan nooit weten. Als je zo op de vlucht bent, dat is iets.

Ge denkt maar dat de mensen u herkennen, maar daar kent u geen mens.

We zaten daar tussen de reizigers in, met een ongeschoren baard en heel vol luizen.

In die kampen had je van die dikke wandluizen, van die dikke rooie, bijna zo dik als een spin. En daar lagen wij in te slapen. Baahh.

En niets te eten. Een halve boterham 's morgens. 's Middags weer een, neen 's middags een schijfje biet en anders niets, en 's avonds weer een kleine boterham. En koffie kregen we zoveel als we wilden, neen 't was knoei. Van de statie van Maastricht zijn we te voet naar de grens gegaan.

Daar moesten we weten waar we over konden.

De bruggen waren afgezet met pindraad en op de sluis stonden collaborateurs, waaronder eentje die ik kende. Maar deze had mij niet gezien.

Wij vertrouwden het niet en besloten hier niet over te steken.

Wij zijn dan de grote brug van Maastricht over gekomen die helemaal vol pindraad lag. Daar zijn we overheen gekropen. Als je je nu kwetst of niet, je gaat er overheen.

In Smeermaas zijn we dan de grens overgestoken en vandaar verder getrokken naar zus Lena (1) waar we 's nachts zijn toegekomen..

De eerste man die ik bij mijn terugkeer in Opgrimbie ben tegen gekomen was een collaborateur, die aan "De Tombos" in het veld aan 't werken was. Hij heeft echter niets gezegd. Ook de veldwachter is bij mij uitgekomen. En deze heeft eveneens niets gezegd. Zo slecht waren deze mensen dus ook weer niet. Maar ik vertrouwde het toen toch niet.

Thuis heb ik dan ondergedoken geleefd en in een kelder gezeten die achter het huis van "De Zander" uitgegraven werd. Die kelder was zodanig gemaakt dat hij helemaal onder onkruid en afval verborgen zat. Het luik was zodanig gemaakt dat het helemaal bedekt was met brandnetels en potten en ander afval. (2) Telkens als er onraad was ben ik die kelder ingedoken, de ganse oorlog lang. Ze hebben daar zelfs met de bajonet op het geweer bovenop gestaan, zij wisten dat ik in de buurt was, maar ze hebben mij niet kunnen vinden. Zelfs eentje van Opgrimbie was daarbij.

Leon had meerdere schuilplaatsen gemaakt, zoals eentje onder de "schaensemiët"

en eentje onder het rommelstalletje. Maar die vertrouwde ik niet. De Duitsers moesten het maar eens in brand steken. 's Nachts gingen we in de berm tussen het hooi en het stro slapen. Daar konden we de ladder naar boven trekken zodat niemand bij ons kon. Frans van Janneske, de burgemeester, is mij in de kerk komen waarschuwen dat de Pruisen daar waren, en op een, twee, drie was de halve kerk leeg.

Allemaal voortvluchtigen, Albert Opdenacker die had onder het weglopen zijn schoenen verloren, hij had het eerst nog niet bemerkt. Joke Bollen die kroop thuis van het dak af en vluchtte op Lemmens aan. Ik ben niet verder gegaan dan tot bij de burgemeester. Die zei "zet u hier maar op de bank neer, hier komt toch niemand".

Die zondag zijn er veel mensen, jonge mensen die achter in de kerk stonden, opgepakt, waaronder Opdenacker, en de "Lange Hub".

Ondertussen kwamen thuis brieven aan dat ik vermist was, en dat ze mij nergens meer konden vinden. In Boorseme hebben ze mij ook bijna opgepakt. Daar was ik accordeon aan het spelen in een café. Hier zaten echter meerdere collaborateurs, wat ik niet wist.

Vroeger was het de gewoonte op het einde van de avond de Brabançonne te spelen. En die van Boorseme dat zijn judassen, die vroegen mij om deze te spelen, die ik prompt aanzette. De mensen van Boorseme stonden allemaal recht met de hoed af. Maar de collaborateurs die bleven zitten. Ik dacht dat ze me toen hadden. Ook in Veldwezelt heb ik ze eens gespeeld.

Toen ze de klokken uit de toren hebben gehaald, ben ik ook gaan kijken. Die Duitsers kenden mij toch niet.

Hoelang zijt gij in Duitsland geweest?

Alles bij elkaar, Genk, Hasselt en Duitsland goed Drie maanden. Op drie maanden heb ik dat klaar gespeeld. Maar ik kan nog altijd niet begrijpen hoe ik daar plotseling buiten stond.

Van de schrik, denk ik, weet ge dat niet meer.

Ze hebben mij nooit als weggevoerde erkend.

Dat ze maar op mijn grafsteen zetten, "Niet erkende weggevoerde"

En wie mij verraden heeft, dat zal ik er dan ook maar bij vertellen.

Dat was . . . . . Ik was aan het spelen in Rekem al twee dagen, en de derde dag hebben ze mij opgepakt.

Die vrouw was met haar familie in dat café geweest. Meerder mensen hebben mij dat bevestigd. Haar echt. was ook een collaborateur, die had zelfs een Duits Uniform aan.

Tot daar het verhaal van weggevoerde Alphons Cryns .

't oude grimbiaca

Het gaat hier over Compagnie "B" dat bestaat uit 4 Compagnies A-B-C-D en een HQ (Head Quarter) het was de CP (Commando Post) van "B" Compagnie die opgesteld was in Opgrimbie.) Tevens vervoegde het 1ste, 2de en 3de peloton in hun compagnie in Opgrimbie.

Families uit Opgrimbie samen met de B compagnie van 82nd Armored Recon Battalion, (2nd US Armored Division), Opgrimbie was vanaf op 15 Sep 44 bevrijd

15 September 1944.

De 82nd Armored Recon Battalion verblijft in Opgrimby om 15:00 Belgische tijd. De opdracht bestond eruit om de bossen gelegen aan opgrimby vrij te maken van vijandelijke opstakels. Het hele 82nd Armored Recon Battalion was verzameld in Opgrimby om daar te overnachten. Het 1ste batalion had als opdracht om de totale bossen ten westen van Opgrimbie vrij te maken van mogelijke vijandelijke stellingen. Om vervolgens om 15:00 eveneens aan te sluiten bij het 82nd Armored Recon Battalion gelegen in Opgrimby. Het 2de batalion was bezig die dag om alle vijandelijke stellingen ten zuiden van Asch op te doeken. Tijdens deze actie zijn er 4 personen gevangen genomen. Hierna hebben zij zich eveneens naar Opgrimby begeven. Het 3de batalion had de opdracht om de bossen noord westelijk van Opgrimby vrij te maken van vijandelijke stellingen. Hierna kwamen ook zij samen in Opgrimby en vervoegde zich toe aan het 82nd Armored Recon Battalion. Genaamd Hell on wheels of het 2nd US Armored Division.

OUD-STRIJDERS

CHR. BEMONG
HUB. CLERX
THEOD. WARSON
HUB. DEXTERS
HUB. DEXTERS
LAMB. DEXTERS
MATH. HAMAEEKERS
FRANS THIJS
LOUIS DEXTERS
JEAN CRIJNS
HUB. WARSON
JEAN MIJERS
HENDR. NELISSEN
CHR. DEXTERS

LEO AARTS | JEAN MACHON
JEAN CRIJNS

JEAN BIESMANS
JEAN HUBRECHTS
HUB. ENGELEN
JEAN PAULISSEN
HUB. WAMPERS

Oud-strijders monument te Opgrimbie.

In het verleden zijn er herdenkingen geweest, van een van de twee muziekverenigingen (fanfares), samen met de oud strijders vereniging Opgrimbie. Namelijk de VOS Opgrimbie, Vlaamse Oud Strijders, later opgegaan in de Nationale Strijders bond en gefusioneerd met Rekem.

Nu zijn er nog herdenkingen tijdens de misviering op 11 november, ter gelegenheid van de Patroon Heilige St. Martinus van de Harmonie, bloemen neergelegd ter nagedachtenis, aan het oorlogsmonument, door de Harmonie St. Martinus en officiële personen.

Op de foto hieronder een herdenkingsopname met het toenmalige gemeentebestuur van Opgrimbie rond 1950.

Henri Warson, schepen – Hubert Machon burgemeester en Constant(Gaston) Jaspers schepen.

Oudstrijders 1914-1918 en 1940-1945 vermeld op monument aan de kerk in Opgrimbie.

Voorzijde grafmonument Opgrimbie aan de St Christoffelkerk .

Aan onze gesneuvelde helden:

Henri Gorissen,
Lambert Dexters,

Jozef Thomassen.

Achterzijde monument vermelde namen,

Chr. Bemong.

Hub. Clerx,

Theod. Warson

Hub. Dexters,

Hub. Dexters,

Lamb. Dexters,

Math. Hamaekers,

Frans Thijs,

Louis Dexters,

Jean Crijns,

Hub. Warson,

Jean Meyers,

Hendr. Nelissen,

Chr. Dexters,

Midden--

Leon Aerts,

Jean Machon,

Jean Crijns,

Onder---

Jean Biesmans,

Jean Hubrechts,

Hub. Engelen,

Jean Paulissen,

Hub Wampers.

Hulde aan het monument van de oud-strijders

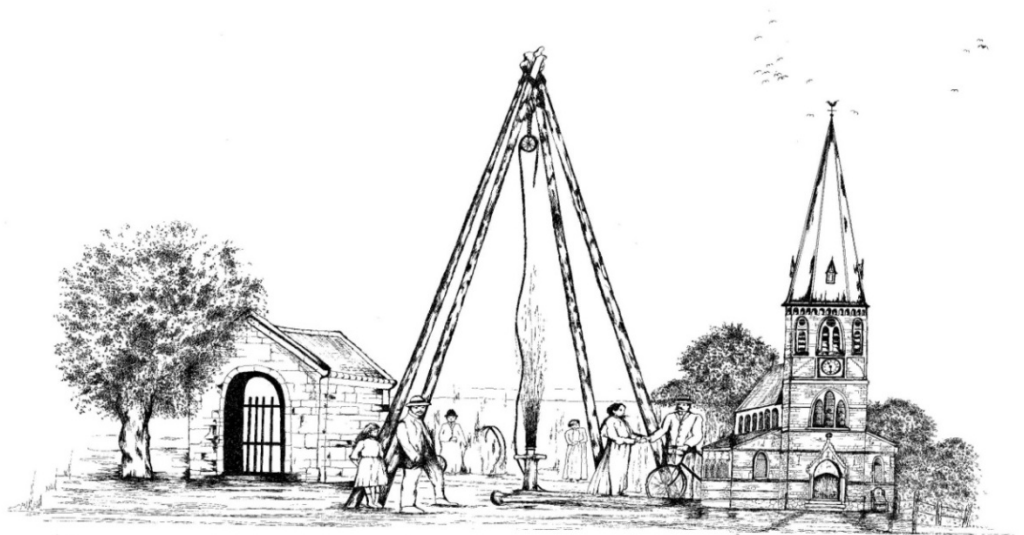

't oude grimbiaca
tentoonstelling over

Datum: zondag 26 april 2015
Tijd: 10:00 tot 18:00

Opgrimby plechtig

Ontdek de religieuze erfenis van Opgrimbie! Historische eerste en plechtige communiefoto's worden gepresenteerd samen met attributen die voor nieuwe generaties niet altijd meer herkenbaar zijn. Tegelijkertijd wordt de oorspronkelijke priester- en misdienaarkledij die op de foto's te zien is voor het eerst getoond. Een uniek beeld van een eeuw parochiegeschiedenis in Opgrimby is het resultaat.

Inkom: GRATIS

Lokatie : Wijkcentrum Opgrimbie
Hoekstraat 1
3630 Maasmechelen

**MIJN
ERF
GOED**

Programma

- ♦ Opening tentoonstelling om 10:00 h.
- ♦ Afsluiten tentoonstelling om 18:00

Heemkundige kring
't oude grimbiaca
Schoolstraat 17

Contactpersoon: Dubois Carlo 089-762968
niet op de openbare weg werpen a.u.b.

V.u Dubois Carlo Engelstraat 7 3630 Maasmechelen